

I'm Fine and Neither Are You

ขอสละรัก
เธออีกครั้ง

Camille Pagán เจ้าของผลงานนิยาย แปลแล้วกว่า 20 ภาษาทั่วโลก

วรินทร์ วารีนุกูล แปล

* กรณีต้องการซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้สอน ฝึกอบรม ส่งเสริมการขาย เป็นของขวัญพิเศษ เป็นต้น กรุณาสอบถามราคาพิเศษที่ แผนกการตลาดพิเศษ บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2826-8222 หรือ โทรสาร 0-2826-8356-9

ขอสะอึกเรอีกครั้ง I'm Fine and Neither Are You

เขียน Camille Pagán

แปล วรินทร์ วารินกุล

ราคา 239 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ในประเทศไทย โดย บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ

หรือกระทำการใดๆ โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากได้รับอนุญาต

I'm Fine and Neither Are You

Copyright © 2019 by Camille Pagán

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Published by Lake Union Publishing, Seattle www.apub.com

Amazon, the Amazon logo, and Lake Union Publishing are trademarks of Amazon.com, Inc., or its affiliates

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with The Grayhawk Agency Ltd.

Thai translation copyright © 2023 SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

All rights reserved.

ISBN (e-book) 978-616-08-5048-8

จัดจำหน่ายโดย

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเพชรรัตน์ แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทร. 0-2826-8000

สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8333 โทรสาร 0-2826-8589

ผู้จัดทำ

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ-สายงานผลิตหนังสือ กนิษฐ์ ภาณุสันต์ พรหมเสน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ บรรณาธิการจัดการ ประคอง ขุนทอง เครือมาศ บุญล้อม

บรรณาธิการโครงการ อธิษฐาน มรรคสุนทร จุริพร สมศาสตร์ บรรณาธิการเล่ม ปิยะดา น้อยผา

ผู้ช่วยบรรณาธิการ สุกัญญา คงมั่น ลลิตพรรณ สิริวัฒนาวิมลชัย

ออกแบบปก ชนาภา ตัดฉวีพร จัดรูปเล่ม ปราณี ธงทอง ประสานงานกองบรรณาธิการ กัลยา อุดมทรัพย์

จากใจสำนักพิมพ์

หลายคนคงเคยได้ยินคำพูดติดปากที่ว่า “ไม่ไหวอย่าฝืน” เวลาเราบอกใครสักคนที่ตั้งต้นทำสิ่งเกินกำลังตัวเอง เช่นเดียวกับ “เพเนโลปี” นางเอกของเรื่องที่ใช้ชีวิต #ไม่ไหวบอกไหว แต่ใจอยากไปให้พ้นๆ

ไม่ว่าลูกชายหญิงที่ติดกันไม่เว้นแต่ละวัน ชันเจย์สามีผู้เอื่อยเฉื่อยไม่มึนงานทำเป็นหลักแหล่งจนเธอรักเขาน้อยลงทุกที ไหนจะหัวหน้างานที่คอยกดดันไม่ไว้หน้า แถมปมครอบครัวในอดีตคอยตามติดเป็นเงา นี่ยังไม่นับรวมมรสุมชีวิตอื่นๆ ที่แวะเวียนมาเยี่ยมเธอคนนี้ไม่ขาดสาย

ปัญหาที่รุมเร้า ‘เพเนโลปี’ ทั้งหมดทั้งมวลเกิดจากการที่เธอเอาแต่แบกรับทุกอย่างคนเดียว หากเธอสื่อสารถึงความรู้สึกของตัวเอง ก็คงไม่หน้าขึ้นนอกตรมแบบนี้ แต่โชคก็ยิ่งซ้ำข้านางเอกของเราอยู่บ้าง เธอมี “เจนนี่” เพื่อนรักคนดังที่คอยให้คำปรึกษา เจนนี่รูปสวยรวยทรัพย์ สามีก็หล่อเหลาราวพระเอกฮอลลีวูด และลูกสาวที่วุ่นนอนสอนง่าย ทว่าเจนนี่มีความลับที่แอบซ่อนไว้จนนำไปสู่เหตุการณ์เลวร้าย... มีคำพูดที่ว่าไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา... ไม่เห็นเพื่อนตายตรงหน้าก็คงยังไม่ได้รับบทเรียนว่าชีวิตคนเรานั้นแสนสั้น และไม่มีโอกาสกลับไปแก้ไข...ถึงเวลาแล้วที่เพเนโลปีต้องเลือกว่า จะใช้ชีวิตที่ใกล้พังลงหรือเดินตามรอยเพื่อนของเธอไป?

สำนักพิมพ์ยูนิคอร์นหวังว่า ผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับ “ขอสะดุดรักเธออีกครั้ง *I'm Fine and Neither Are You*” เล่มนี้แฝงด้วยข้อคิดหลากหลายแง่มุมทั้งชีวิตครอบครัว ความรัก การงาน และมิตรภาพ หวังว่าทุกท่านจะได้รับสาระและความบันเทิง และช่วยสนับสนุนยูนิคอร์นตัวนี้ให้โอบยิบลิตรแดนเคียงคู่ไปกับโลกจินตนาการของผู้อ่านตลอดไป สำนักพิมพ์ฯ ยินดีน้อมรับฟังทุกคำแนะนำหรือติชมเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลงานให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นไป

กองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ยูนิคอร์น

เสียงชื่นชมต่อหนังสือเล่มนี้

“นวนิยายของคามิลล์ เพแกนมีแต่เรื่องน่าอ่าน และเล่มนี้เป็นอีกเรื่องที่น่าอ่านแล้ววางไม่ลง จับไว แບคายและใส่ใจทุกรายละเอียด ทำให้เรารู้ว่าความสมบูรณ์แบบต้องแลกมาด้วยบทเรียนราคาแพงอีกทั้งจะได้รางวัลก็ต่อเมื่อยอมรับความจริง แม้ความจริงเหล่านั้นอาจทำให้ความสัมพันธ์อันมีค่าที่สุดของคุณอ่อนแอเต็มที่ ฉันชอบนิยายเล่มนี้จังเลยคะ”

-ซาร่าห์ จีโอ นักเขียนเจ้าของรางวัลหนังสือยอดเยี่ยมจากนิตยสารไทมส์

“เขียนด้วยมุมมองลึกซึ้งน่าทึ่งว่าการที่ต้องคอยรักษาสมดุลระหว่างชีวิตคู่ ครอบครัวและหน้าที่การงานเป็นอย่างไร คามิลล์ เพแกนจับประกายให้คนเราหันมาสนใจความจริงที่เห็นอยู่หนโ่ เป็นความจริงอันยากลำบากกว่าที่เราแสดงออกมากนัก เล่มนี้ไม่ได้เป็นแค่ยาคลายเครียด ทว่าให้ความรู้ลึกที่ทันสมัย และคาดเดาไม่ได้ อ่านแล้วอินมากเลย”

-เทรซีย์ การ์วิส เกรฟส์ นักเขียนเจ้าของรางวัลหนังสือยอดเยี่ยม เรื่อง *The Girl He Used to Know*

“โคกนาฏกรรมที่ไร้เหตุผลทำให้ผู้หญิงคนหนึ่งต้องประเมินชีวิตของเธอใหม่ทั้งหมด นิยายเรื่องเยี่ยมนี้กลมกล่อมลงตัวทั้งตลกขบขันและซาบซึ้งกินใจ ผลงานล่าสุดของคามิลล์ เพแกนเล่มนี้สะท้อนชีวิตผู้หญิงที่ต้องพยายาม (และมักจะล้มเหลว) ให้งานในบ้านไม่บกพร่อง และงานออฟฟิศคล่องแคล่วดีงาม”

-ลิส เพนตันและลิซ่า สแตนก นักเขียนเจ้าของรางวัลหนังสือยอดเยี่ยม *Girls' Night Out*

1

พลาดซะแล้ว หลายเรื่องเลย แถมเรื่องแรกไม่ใช่ฝีมือฉันด้วยซ้ำ
เศษเสี้ยวความคิดเล็กๆ ที่ผุดขึ้นมาแวบเดียวแต่ลูกกลมใหญ่โตอย่างรวดเร็ว
ฉันเพิ่งหย่อนก้นลงบนชักโครกและขบคิดว่าทั้งวันต้องทำอะไรบ้างและทำไมถึง
ไม่ทำ ตอนนั้นเองความคิดหนึ่งก็พุ่งแข่งความคิดที่เหลือทั้งหมดขึ้นมา

อยากไปให้พ้นตรงนี้จังวู๊ย

ต้นสายปลายเหตุก็ไม่ใช่อะไร น่าจะเป็นเพราะรูปถ่ายที่ฉันเห็นจาก
โทรศัพท์เมื่อสองสามอึดใจก่อนหน้านี้ เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งไปเที่ยวพักร้อน
แถมยังโพสต์รูปเส้นขอบฟ้าเหนือทะเลแคริบเบียนกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาซึ่ง
เป็นฉากหลังของนิ้วเท้าเนียนทรายที่ทาเล็บมาสวยเซ่งของหล่อน มีนิยายเล่มหนึ่ง
วางบนตักแต่ปิดหมิ่นๆ ให้นำปากยี้งโดดเด่น (และน่าจะรวมถึงต้นขากลมกลิ้ง
ราวบันขึ้นมาจากเจ้าของภาพด้วย) แถมยังเขียนคำบรรยายว่า พนักงานหนุ่ม
ผิวสีแทนสุดเซ็กซี่เพิ่งเอาค็อกเทลที่หล่อนถืออยู่ในมือมาเสิร์ฟ

ฉันเห็นแล้วก็อดไม่ได้ ต้องเหลือบมองขาตัวเองซึ่งไม่ได้ล่ำถึงขั้นสีผิว
นอกกับในรุ่มผ้าไม่เท่ากัน ว่าไปแล้วฉันเพิ่งอ่านเจอเมื่อไม่นานนี้ว่าชีวิตคนเป็น
แม่ไม่ง่ายเลยสักนิด กว่าจะผ่านไปแต่ละวันก็ต้องอดตาหลับขับตานอนเลี้ยงลูก
เหนื่อยแทบขาดใจ เห็นไหมล่ะ อย่าหวังเสนอหน้าไปช่วยใครเลย...กะอีแค
ทาครีมกันแดดฉันยังไม่มีปัญญาทำเลย

ทว่าสาเหตุที่จู้จี้ๆ ฉันอยากหนีไปที่ไหนสักแห่งไม่เพราะความอิจฉา
หรือกนะ แต่น่าจะเกิดจากการที่ลูกชายคนเล็กของฉันกำลังตะเบ็งเสียงลวด

ประตูห้องน้ำที่เผยอราวครึ่งนิ้วเข้ามามากกว่า “แม่! แม่ละ! แม่!”

“ไมลส์ ขอแม่อยู่อย่างสงบสักนาทีไม่ได้เหรอ” สำหรับคำถามที่แสนจะเปลืองลมหายใจนี้คำตอบยังคง ‘ไม่’ เหมือนเดิมไปอีกสิบสองปีกับอีกสองเดือน...นี่ฉันเปล่าหรืนะ “ไปปลุกพ่อบ้างไป”

ลูกบิตหมนุกุกัก แล้วประตูก็เปิดฉลวเข้ามา ลูกชายของฉันยืนจังก้าอยู่นั่นไง กำลังกำหมัดเท้าเอวบนสะโพกเล็กๆ ใบหน้าบิตเบี๊ยะด้วยความรู้สึกที่ผสมปนประหวางความโกรธที่ยังไม่คลายกับความสะใจที่ได้ใส่ไฟพี่สาว “ก็สตีวีเรียกผมว่าจู้ตจู้นี่ละ!” ไมลส์พอง

ฉันซึ่งยังนั่งหมิ่นๆ อยู่บนโถส้วม เบือนหน้ากตดางกับไหลเพื่อกลั่นหัวเราะ พอเก็บอาการได้แล้วจึงหันกลับไป “หุย พุดจาเหลวไหลจ้งเลยนะ แม่บอกลูกเล่มอนี้ว่าต้องตอบโต้พวกใจร้ายที่ทำไม่ดีกับลูกยังงี้ละ”

ไมลส์ยิ้มหวานปานเทวทูตน้อยๆ “ต๋อยพวกนั้นเบาๆ ใช่มั้ยละ”

“ลูกจำ ถ้าลูกทำอย่างนั้นแล้วที่ยวบอกใครต่อใครว่าแม่สอนละก็ ลูกได้ไปอยู่กับคุณย่าแน่”

ลูกชายฉันหน้าตาอยู่ยี่ขึ้นมาจากที่ทันใด เขาเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้นความจริงรียา แม่สามี่ของฉันผู้ชอบให้ใครๆ เห็นเป็นลูกก็มากกว่าคุณย่า คอยประคบประหงมหหลานๆ เข้าชั้นขนหัวลุกทุกครั้งทีที่หล่อนสละเวลาเยี่ยม แต่ถึงอย่างนั้นน้ำตาของไมลส์ก็เป็นสิ่งย่ำเตือนถึงเส้นบางๆ ระหว่างการเป็นเด็กน้อยอายุหกขวบกับเด็กที่มีอารมณ์สวิง

“โอ้ๆ ไม่เอานา ลูกรัก อย่าไปสนสตีวีเลย” ฉันปลอบ แม้ว่าต้องพุดกรอกหูถึงสี่ร้อยครั้งโน่นแหละ เด็กน้อยจึงยอมฟังเข้าหูในที่สุด “ไปเทซีเรียลใส่ซามกินก่อนนะ”

“ผมอยากกินวาฟเฟิลละ” ไมลส์บอกพร้อมสูดจุมูกฟืด แก้มสองข้างที่แดงแจ๋ด้วยความโมโหเปื้อนครบน้ำตาลาววับเป็นทาง เห็นแล้วอยากดิงเข้ามากอดเสียจริง แต่ฉันยังไม่ได้เซ็ดกั้นเลย

ไมลส์เดินตบัตตุดเป่าจากไปโดยทิ้งประตูเปิดอ้าอยู่อย่างนั้น แคมประตู
เจ้ากรรมก็อยู่ไกลจนฉันเอื้อมไปปิดไม่ได้ จึงได้แต่ความมือไปด้านหลังอย่าง
ฉับไว นิ้วแต่ละโดนแกนกระดาดแข็งตรงที่ควรเป็นกระดาดชำระ ส่วนตะกร้า
สำรองข้างโถก็เกิดว่างเปล่าขึ้นมาในตอนนั้นพอดี

ฉันต้องการคนคลำทางลงไปยังคุกกี้ใต้ดินที่ลึกๆ ชอบเรียกห้องใต้ดิน
เพื่อเอากระดาดชำระขึ้นมา

“ไมลส์!” ฉันร้องเรียก “กลับมานี่ก่อน!”

ไม่มีเสียงตอบกลับใดๆ

ฉันพยายามร้องเรียกลูกสาวแทน “สตีวี!...สตีวีจ๊ะ”

ก็ยังคงไร้เสียงตอบกลับ ฉันเลยเผยนิสัยเดิม ส่งเสียงซุ่มๆ แล้งๆ
ดังลั่นไปยังทางเดิน ชันเจย์ปรากฏตัวขึ้นมาพอดี เขาย่นจมูกแล้วถาม “มีตัว
อะไรตายรีเปล่าเนี่ย”

โรแมนติกซะไม่มี ฉันคิดในใจแทนที่จะพูดออกไป พลังเอื้อมมือไป
กดชักโครกด้านหลังซึ่งทำให้น้ำคอก่านกระเซ็นทั่วทุกที่ ใครอยากได้สายฉีดน้ำ
ล้างกันกันละในเมื่อมีท่อประปาอายุหลายสิบปีแบบนี้ติดบ้าน “อรุณสวัสดิ์
เช่นกัน คุณช่วยลงไปหยิบกระดาดที่ซุกมาให้หน่อยได้มั้ย”

ชันเจย์ส่ายหัวที่ยังไม่มีผมหงอกสักเส้น อายุสามสิบเก้าแล้วแต่หน้าท้อง
ของเขายังคงแบนราบเหมือนตอนเราพบกันเมื่อสิบหกปีก่อนไม่มีผิวดิน ไบหน้าสีแทน
ของเขาก็แทบไม่มีริ้วรอยเหมือนกาลก่อนเช่นกัน มีเพียงรอยคล้ำครึ่งวงกลมใต้
ขอบตาเท่านั้นที่บอกเป็นนัยถึงความท้อแท้ผิดหวังไม่ขาดสายของวัยกลางคน
“หมดตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

ฉันจ้องหน้าเขา “แล้วคุณเพิ่งมาบอกฉันตอนนี้เนี่ยนะ”

“ก็สัปดาห์ก่อนผมบอกคุณแล้วว่ามันใกล้จะหมดเพนโลปี” เขาตอบ
และเมื่อชันเจย์เรียกชื่อเต็มของฉัน ก็รู้เลยว่าเขาพูดจริงใจจริงๆ แล้ว
“จำได้มั๊ย”

ใครจะไปจำได้ล่ะ

“เมื่อคืนผมว่าจะเตือนคุณอีกที่แต่ไม่มีโอกาส เพราะคุณหลับเหมือดไปตั้งแต่สามทุ่ม” เขาเสริม

จำๆ ไม่เถียง ฉันทภาพตัดไปจริงๆ เพราะเมื่อคืนก่อนต้องลุกขึ้นมาตอนตีสองเพื่อเปลี่ยนผ้าปูที่นอนเปียกฉี่ของไมลส์ และที่คืนก่อนหน้านั้น ฉันนอนจ้องเพดานอยู่ร่วมชั่วโมง สงสัยว่ามันทำจากวัสดุอะไร ดูเหมือนแรนอนชมดวงจันทร์อยู่รอบร่อแล้ว ไม่รู้มันจะทำให้เป็นมะเร็งเยื่อหุ้มปอดหรือเปล่า นายหน้าค้าบ้านเรียกมันว่า ‘ฝ้าเพดานข้าวโพดคั่ว’ ตอนที่เรซื้อบ้านหลังนี้ฉันเจยซื้อทั้งหน้าต่าง สารทำละลายชนิดหัวฉีด และเครื่องมือสำหรับชุดฝ้าเพดานแบบพิเศษ จากนั้นฉันหยิบบันไดแขวนคอทำก๊อกแก็กอยู่ไม่กี่นาทีแล้วก็ถอดใจยอมแพ้ จนฉันเจอหมายเลขโทรศัพท์ของชายคนหนึ่ง...หนุ่มช่างซ่อมผนังที่ไม่ใช่คนเดียวกับหนุ่มช่างซ่อมหลังคา หนุ่มนักตัดหญ้าหรือสาวช่างทาสี ฉันพูดถึงผู้หญิงบ้างเพื่อความเท่าเทียมทางเพศ ผ่านมาสี่ปีแล้วถามเรื่องนี้ที่ไร ฉันเจยก็รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะเจอโทรศัพท์หาช่างคนนั้นแน่ๆ ฉันยึดหลักไม่โทร.เองเด็ดขาด นานๆ ครั้งฉันถึงจะตื่นขึ้นมาเจอเศษปูนขาวหล่นอยู่ปลายเตียง

ฉันเจยเดินหายไป ฉันหวิดพ่นคำสบถยาวเหยียดออกมา (แต่เบาๆ นะกลัวลูกได้ยิน) ฉันเจยก็โผล่มาอีกครั้งพอดีและพาหิซซูเปียกสำหรับเช็ดกันเด็กห่อหนึ่งมาให้ “ใช้พวกนี้ไปก่อนแล้วกัน” เขาเอ่ยขณะที่หิซซูห่อนั้นลอยละลือผ่านหน้าฉันไปกระแทกมันห้องอาบนํ้า

ระหว่างชะโงกตัวไปเก็บหิซซู ฉันก็อวดภาพอลังฉ่างกับอีกฝ่ายเต็มๆ ฐิติ ทำไมจะไม่รู้ว่าการทำอย่างนี้ไม่ดีต่อความสัมพันธ์ฉันสามภรรยาในอนาคตอันใกล้ของเรา แต่เขาเคยเห็นฉันตอนคลอດลูกมาแล้ว และเขายังบึ้งลูกคนที่สองออกมาได้นี่นา ฉะนั้นก็ช่างมันเถอะ

“หิซซูแบบนี้ทิ้งลงชักโครกไม่ได้” ฉันแย้งด้วยเหตุผล

“แต่สะอาตถูกสุขอนามัยกว่ากระตาดขีซซูกี้” เขาได้ “มีการวิจัยพิสูจน์แล้ว”

นี่ละชั้นเจย์ ลาการี คาร์ นักบุญผู้พิทักษ์เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไร้ประโยชน์ ตัวจริงเสียงจริง “ขอบคุณ” ฉันพูด

เขายกไหล่ ถอดเสื้อผ้าทั้งกองบนพื้นและก้าวเข้าไปยืนใต้ฝักบัว

ฉันถลึงตาใส่ผ้าผานก่อนมองมือถือที่วางอยู่ตรงเท้า ฉันมีเวลาสิบเจ็ดนาที ทำอาหารเที่ยงให้ลูกไปกินที่ค่าย แล้วแต่งตัวและเตรียมตัวให้พร้อม จากนั้นก็วิ่งออกประตูไป...ไม่กลับมาอีกเลยตลอดชั่วชีวิตนี้ ฉันคิดเรื่องน่าละอายแบบนั้นอยู่ชั่วครู่ก่อนสลัดความคิดนั้นทิ้งไป

ที่แรกฉันวางแผนจะวิ่งผ่านน้ำแบบเร็ว ๆ ลักروب แต่ตอนนี้ได้แต่ทำใจว่าชั้นเจย์คงยัดฝักบัวไว้จนฉันออกจากบ้านไปแล้ว หรือไม่ฉันก็ต้องรับมือท่าที่ไม่เห็นหัวใครตอนเขาเหวี่ยงเมื่อไหร่ให้เขาเหลือน้ำให้คนอื่นอาบบ้าง

ฉันเลยวิ่งกลับไปห้องนอน กระซอกชุดกระโปรงยาวตัวหนึ่งมาสวมหัวพยายามห่อไหล่ไปข้างหลังเพื่อรูตชิบขึ้น ตอนนั้นเองชั้นเจย์ที่พันผ้าเช็ดตัวไว้รอบเอวได้เดินฮัมเพลงเข้ามา

“ฉันดูเป็นยังงี้บ้าง” ฉันถาม วันนี้มีนัดประชุมกับโยลันดา หัวหน้าของฉันตอน 9 โมง และหากไม่ใช่กระโปรงชุดนี้ก็ต้องเป็นชุดสูททางגעแบบพนักงานธนาคารใส่แล้ว

ชั้นเจย์นั่งบนเตียงและเงยหน้าขึ้นมองเวบหนึ่ง “คุณดูดีมาก” เขาเอ่ยชม แต่ฉันออกจะมั่นใจว่าเขายังไม่ทันมองอย่างเต็มตาเลยด้วยซ้ำ

ฉันถอนใจเฮือก เจนนี่เพื่อนสนิทของฉันเรียกชั้นเจย์ว่า ลูกคนที่สาม หากเป็นคนอื่นเรียกละก็ ฉันคงเคืองน่าดู แน่ละใครจะไปรู้ว่าบางครั้งฉันก็รู้สึกว่ามีของฉันน้อยอย่างกับลูกคนที่สามเลย ลูกคนเล็กที่ไม่ยกกะน่าเอ็นดู ตอนนั้นฉันพลอยเรียกเขาว่าลูกคนที่สามไปด้วย...แม้กับเจนนี่คนเดียวก็ตามที่

จะเข้าไปแมตต์สามีของเจนนี่ก็ได้เลิกลอยจนไรที่ติ ฉันโตมาโดยไม่มีแม่มีแต่พ่อเป็นคนเลี้ยงดู ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ที่ทำงานมากกว่าบ้าน ฉันคงทนการเดินทางไปโน่นมานี่ตลอดเวลาของแมตต์ไม่ได้ แต่เจนนี่บอกว่าเธอรักเขามากจนยอมอดทน แต่บางครั้งเธอรู้สึกว่าถูกละเลยจริงๆ นั่นแหละ หนึ่งในข้อดีที่สุดของการมีเพื่อนสักคนที่คุยเปิดอกได้ก็คือเราได้เห็นชีวิตของอีกคนหนึ่งจากมุมสูง คอยเตือนใจเราว่าอะไรที่มันแย่ๆ ในชีวิตก็เพราะเราเลือกเอง และยอมดีกว่าทางเลือกอื่น

ฉันเองก็อดนึกสงสัยไม่ได้ว่า สิ่งที่ฉันเลือกดีแล้วจริงหรือ ชีวิตแต่งงานของเจนนี่มีแต่เรื่องน่าอิจฉาเต็มไปหมด เธอไม่ต้องรีบไปทำงานทุกเช้าเพราะแมตต์หาเงินได้มหาศาล แถมเธอก็ยังได้สูง ทั้งที่ฉันนอนเป็นคุณนายสบายๆ ก็ได้...เว็บไซต์เล็กๆ ของเจนนี่มีอิทธิพลมากในโลกออนไลน์ แม้เจ้าตัวไม่ค่อยพูด ฉันก็ค่อนข้างมั่นใจว่าเพื่อนฉันคนนี้ได้รู้ลึกว่าถูกบีบคั้นโดยผ่นของบ้านหลังโตที่ตกแต่งอย่างมีรสนิยมหรือรู้ลึกว่าถูกจุดรั้งชีวิตโดยเซซิล ลูกสาวโทนที่เป็นเด็กดีชนิดหาเหตุผลมารองรับไม่ได้ เจนนี่ไม่ต้องมองข้ามโต๊ะไปยังแมตต์ (ซึ่งไม่เคยอ้าปากกว้างเคียวนักเกิดไก่อ๊ตๆ ขณะที่ไถหน้าจอมือถือไปด้วย) และუნงสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายหนุ่มมาดดีฉลาดหลักแหลมที่เธอแต่งงานด้วย

นั่นก็เพราะที่บ้านเธอไม่กินอาหารจานด่วนอย่างนักเกิดเป็นมือค้ำโง่ง (แถมพวกเขายังทำการบ้านตลอด)

ฉันไม่ได้อยากไปไหนจริงๆ สะท้อน ฉันปลอบตัวเองอย่างนั้นขณะพุ่งไปห้องครัวทำอาหารเที่ยงให้เสร็จ วัยเด็กของฉันขาดๆ เกินๆ สะขนาดนั้นฉันจึงรู้สึกว้าซัดตึกมากที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูกและมีบ้านเป็นของตัวเองในเขตการศึกษาที่ดีของเขตมิดเวสต์ ถึงฉันโหยหาชีวิตสบายๆ ไร้ห่วงผูกคอในชนบทอันเงียบสงบของบรุกลินก็ตามเถอะ แต่ก่อนฉันกับซันเจย์เคยเฟลิดเฟลินชีวิตอยู่บ้าง ส่วนเรื่องลูก ฉันก็รู้สึกว้าตัวเองเจอสั่มหล่น

แข่งใหญ่ที่ได้ลูกสุขภาพดีและยังว่านอนสอนง่ายอีกถึงสองคน เพื่อนบ้านลอร์รี
เข้าออกบ้านเราจนนับครั้งไม่ถ้วน (“แค่แะมา หัวดีจ้า!” เธอชอบอ้างแบบนี้
ขณะที่ฉันตกใจที่แทบราดตอนเจอคนที่ไม่ได้สนิทสนมด้วยกำลังนอนเอกเขนก
อยู่บนโซฟาของฉัน) เธอเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว ฉันเข้าใจดีว่ามันลำบากแค่ไหน...
พ่อของฉันก็เคยตกที่นั่งนี้หลังแม่ตัดสินใจว่าตัวเองไม่เหมาะกับชีวิตครอบครัว

แต่พ่อก็ไว้ใจให้ฉันดูแลบ้านตอนพ่อกำลังทำงาน ดูเล่นกีฬาน้องชายที่ต้อง
คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ พันผ้าพันแผล หรือดูแลเรื่องอื่นๆ อีกจำปีละ ในตอนที่
ลอร์รีมีแค่แม่หนูโอสฟี่ที่ดูเหมือนเด็กธรรมดาดีทุกอย่างจนกระทั่งคุณเจอ
แม่หนูคนนี้อดรีดด้วยหัวให้เราตายใจว่าเธอเป็นเด็กอยู่ในโอวาท เพราะฉะนั้น
ฉันจึงพยายามไม่เล่าให้ลอร์รีฟังเรื่องที่ไมล์กับสตีวีตสู้กันราวกับนักมวยปล้ำ
บนเทรampoline หลังบ้าน หรือเรื่องความแข็งแรงกล้าของชันเจย์ที่ว่าแค่หยิบเสื้อผ้า
ยับเยินจากเครื่องอบมาใส่ถือว่าได้ “ซักรีดผ้า” แล้ว

ถึงอย่างนั้น ฉันก็รู้เต็มอกว่าชีวิตที่เหมือนสุขสบายดีนี้เกิดจากโชคหนึ่ง
ส่วนกับความพยายามอีกสามส่วน ฉันทิ้งบรูกลินและงานบรรณาธิการสุดที่รัก
แต่ค่าตอบแทนไม่พออย่าได้เพื่อแลกกับตำแหน่งในฝ่ายพัฒนาที่เงินเดือนกว่าที่
มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในเซตมิตเวสต์ สถาบันเดียวกับที่ชันเจย์ใช้
เวลาเกือบหนึ่งปีในคณะแพทย์ก่อนยอมรับว่าจริง ๆ แล้วเขาไม่ได้อยากเป็นหมอ
(แม้ว่าฉันเคยหักเขาเรื่องนี้แล้วตั้งแต่เขาลงเรียนหลักสูตรเตรียมแพทย์แสนแพง
เมื่อหลายปีก่อน)

เมื่อเห็นแล้วว่าเราไม่อาจจะดึงลูกสองคนย้ายกลับนิวยอร์กโดยไม่ขาย
อวัยวะในตลาดมืดได้ ฉันก็หาข้อมูลโรงเรียนและย่านพักอาศัยที่ดีที่สุดในเมือง
ที่ตั้งของมหาวิทยาลัยของเราจนไปเจอบ้านหลังเดียวที่พอซื้อไหวในเขตที่เรา
ต้องการ และที่นี้เราก็ต้องใช้จ่ายด้วยเงินเดือน 29 เพอร์เซ็นต์หลังหักภาษี
รายได้รวมทั้งจ่ายค่าบ้านแล้ว (ในที่สุดชันเจย์ก็เริ่มได้ค่าตอบแทนจากบทความ
และรีวิวลเพลงสองสามชิ้นที่เขาเขียน แม้ฉันโน้มน้าวให้เขาเอาเงินนั้นไปกระตุ้น

บัญชีเงินฝากที่แสนซบเซาของเราให้คึกคักขึ้นบ้างแทนที่จะเอาไปลงกับค่าบ้านเสียหมด)

การตัดสินใจเหล่านั้นออกดอกออกผลแล้ว สตีวีกำลังได้รับการบำบัด การอ่านที่เธอต้องการ สองพี่น้องมีสนามที่ไม่ได้ปูด้วยปูนซีเมนต์ เราก็ไม่ได้ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยถึงขั้นที่การว่างงานของซันเจย์ทำเราอดมื้อกินมื้อ และฉันยังเจอเจนนีผู้ทำให้ชีวิตที่มีลูกเป็นศูนย์กลางและชีวิตในย่านชานเมืองของฉันเป็นสิ่งที่ทนได้อย่างไม่ต้องฝืนใจ

ฉันรักสามี รักลูกๆ แล้วก็ชอบชีวิตที่เป็นอยู่ตอนนี้ด้วย...ส่วนใหญ่ล่ะนะ แต่ฉันกลับเหนื่อยสยดั่วแทบขาด

และนั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมในเช้านั้นของเดือนมิถุนายน...ตอนที่ซันเจย์นั่งไถมือถือเอื่อยเฉื่อยในสภาพเหง้าเช็ดตัวขณะที่ฉันวิ่งวนไปรอบๆ ราวกับเมายา ดัดขนตาพรางตักผักแห้งใส่กล่องอาหารกลางวัน และรูดซิปเบาะให้สล็อตน้อยสองตัวที่อยู่ในเครื่องแต่งกายมนุษย์ ฉันจึงยอมให้ความคิดเรื่องเลวร้ายพรรณานี้เข้าครอบงำ ซึ่งเท่ากับยอมรับว่าในจิตใจนั้น ฉันอยากไปให้พ้นๆ จริงๆ

2

ฉันกับซันเจย์พบกันเมื่อสิบหกปีก่อนที่ฮัดสัน นิตยสารกระต่ายปก
มันวาวที่เวลานี้ตกยุคไปเป็นชาติแล้วแต่ตอนนั้นเห็นตัวเองเป็นลูกรักของ
ฮาร์เปอร์ส* และ วานิตี้แฟร์** ฉันทำงานเป็นรองบรรณาธิการมาได้เกือบ
หนึ่งปีตอนที่ซันเจย์ได้รับการว่าจ้างเป็นผู้ช่วยบรรณาธิการฝ่ายดนตรี แรงดึงดูด
เกิดขึ้นทันที...ฉันยังรู้สึกได้ถึงกระแสไฟฟ้าที่แล่นปราดไปทั่วร่างขณะสายตาเรา
ประสานกันตอนมีใครแนะนำให้รู้จักกัน ฉันใจเต้นระรัวอย่างตื่นเต้นอยู่นาน
หลังจากเขาเดินทอดน่องห่างออกไปด้วยช่วงขาเพรียวยาวและเปี่ยมความมั่นใจ
อย่างเจียบๆ

ภายในไม่กี่เดือนต่อมาเราก็คบกัน เราดูเหมาะสมกันมากจนฉันยังจำได้
คิดว่าตัวเองก็นึกสงสัยว่าทำไมเราไม่คบกันให้เร็วกว่านั้น เราเฝื่อนอยากเป็น
นักเขียนกันทั้งคู่...ฉันอยากเขียนหนังสือเด็ก ส่วนเขาอยากเขียนวารสารดนตรี
และปรารถนาว่าวันหนึ่งจะมีครอบครัวสุขสันต์กว่าครอบครัวที่เราเติบโตมา
เราคุยกันได้เป็นชั่วโมงๆ ก่อนจมสู่ความเจียบที่แสนสบายใจที่สุด เราเดินทาง
ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ด้วยกัน ความขัดแย้งใดๆ ของเราล้วนคลี่คลาย
ลงอย่างฉับไวบนเตียงนอน

* Harper's Magazine นิตยสารรายเดือนเก่าแก่ของสหรัฐอเมริกา ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1850 ให้ข้อมูล
ข่าวสารด้านงานเขียน การเงิน วัฒนธรรม และศิลปะ

** Vanity Fair นิตยสารรายเดือนด้านวัฒนธรรมป๊อป แฟชั่นและเหตุการณ์ปัจจุบัน

แต่หลังคบกันได้สองปี ฉันตัดสินใจปูปบว่าไม่พร้อมลงหลักปักฐาน... ซึ่งจริง ๆ แล้วหมายความว่า “ฉันอายุแค่นี้สิบห้าเอง ฉันกลัวว่าถ้าขึ้นเราคบกัน ต่อจะจริงจังเกินไป” ทันที่ที่เลิกกับเขา ฉันรู้ตัวว่าไม่ควรทำอย่างนั้นแต่ในเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว ฉันจึงไม่ยอมรับว่าตัวเองได้ทำพลาดไป เราอายุน้อยเกินกว่าจะเลือกคู่ชีวิต...อีกอย่าง ทำยที่สุดแล้วเขาอาจขอเลิกกับฉันก็ได้ ซึ่งทั้งอีกฝ่ายก่อนและเสียเวลาอาการอกหักด้วยวิธีการของตัวเองนะผลลาคกว่าไม่ใช่เธอ

ฉันเฝ้าบอกตัวเองแบบนั้นอยู่หลายปี ตอนแรกฉันพิสูจน์ว่าตัวเองไม่พร้อมจะหยุดที่ใครด้วยการคบหาพวกเงาะไม่เอาไหนคนแล้วคนเล่า จากนั้นเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่เหมือนจะจริงจังกับชียาคนหนึ่งที่กำลังรักฉันยิ่งกว่ากัญชา และอยากรู้ว่าทำไมฉันถึงไม่ยอมพูดสามคำนั้นกับเขาเสียที ในที่สุดฉันก็เอ่ยปากบอกว่าเป็นเพราะฉันไม่ได้รับรักเขาไงละ และใช้เวลาปีต่อมาโสดสนิท ตอนนั้นเองที่ฉันรู้แล้วว่าการอยู่โดยไม่มีชั้นเจย์น่ากลัวกว่าการอยู่กับความกลัวว่าเขาอาจทิ้งฉันไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ฉันทำผิดมหันต์...อาจเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตก็ได้ แต่มันสายเกินกลับไปแก้ไขแล้ว

เพราะก่อนเราเลิกเรากัน เขาก็ออกจากฮัดสันไปหลายเดือนแล้ว ฉันได้ข่าวผ่านเพื่อนฝูงของเราว่าเขายังทำงานเป็นผู้ช่วยทำวิจัยของนักประวัติศาสตร์คนหนึ่งที่มีมหาวิทยาลัยโคลอมเบียและเขียนบทความหาเงินนิด ๆ หน่อย ๆ เขาย้ายจากฮาร์เล็มไปกรีนพอยต์ย่านพักอาศัยอีกแห่งในบรุกลิน และคบหาผู้หญิงคนหนึ่งอย่างจริงจัง...แฟนสาวสำเนียงอินเดียนี่ฉันเดาว่าเขาต้องรักมากทีเดียว แม้เพื่อน ๆ ถนอมน้ำใจฉันเกินกว่าจะบอกตรง ๆ ให้เจ็บจี๊ด

ครั้นแล้วคำคืนผนพรำวันหนึ่งในเดือนกันยายน เราเผชิญเจอกันนอกร้านหนังสือเจ้าประจำของเขาในอีสต์วิลเลจ ฉันจะเรียกเหตุการณ์วันนั้นว่าความบังเอิญก็แล้วกัน แต่แท้จริงแล้วมันคือผลพวงจากการที่ฉันปล่อยใจเดินเตร่ผ่านแหล่งสังสรรค์เก่า ๆ ของเขาเหมือนที่ฉันทำเป็นบางครั้งหลังเลิกงานหรือตอนที่ฉันควรกำลังทำอะไรบางอย่างที่เป็นประโยชน์ ฉันนึกไม่ถึงจริง ๆ ว่า

คำนั้นจะเจอสันเจย์ คำวันศุกร์ที่ฉันมาเดินเล่นส่งเดชไปอย่างนั้นเอง แต่จังหวะที่ฉันเข้าไปใกล้ร้านหนังสือ เขาก็โผล่พรุดออกประตู่มาพอดี

จำได้ว่าตอนนั้นยังนึกว่าสายตาลิ้นตลก เป็นไปได้ยังไงที่ชายหนุ่มร่างสูงในชุดกางเกงยีนส์เข้มกับเสื้อคลุมผ้าลูกฟูกคนนี้จะป็นสันเจย์ นี่ต้องเป็นหนุ่มอินเดียรูปหล่อสูงโปร่งสักคนอย่างแน่นอน ฉันมโนเขาขึ้นมาเองใช่หรือเปล่า บางทีฉันน่าจะก้มหน้าแอบหลังร่มและวิ่งๆ ผ่านไปอย่างรวดเร็วเพื่อว่าฉันจะได้ไม่ดูเหมือนพวกโรคจิตชอบเดินตามอย่างที่ซึกเข้าซ้ายหันขวา

แต่แล้วเขาก็ร้องทัก “เพนนี่”

ฉันเงยหน้าขึ้น เราสบตากัน แล้วฉันก็ยิ้มเจื่อนให้เขาอย่างประหม่า

“หวัดดี” เราเอ่ยขึ้นพร้อมกัน แล้วก็หัวเราะ

เขาถือถุงกระดาษที่ห่อหนังสือไว้ในมือข้างหนึ่งและใช้มันโบกเรียก ฉันพับร่มเก็บและตามไปสมทบกับเขาที่ใต้กันสาดของร้านซึ่งฝนกำลังโหลร่วงเป็นสายน้ำตกอยู่เบื้องหน้าเรา เราทั้งสองมองม่านน้ำอยู่ครู่หนึ่งก่อนคุยกัน

“คุณเป็นยังไงบ้าง” เขาถาม

“ฉันคิดถึงคุณ” ฉันสารภาพ

“ผมก็คิดถึงคุณ” แม่เขาเขินอาย แต่ฉันว่าตัวเองเห็นบางอย่างในดวงตาของเขาด้วย ผ่านมาตั้งสามปี ป่านนี้เขาอาจไม่รักฉันแล้วก็ได้ แต่ถึงอย่างนั้นขณะจ้องเข้าไปในนัยน์ตาที่เหมือนบ่อน้ำสีดำนั่นมากเท่าไร ฉันก็อดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่าเขาอาจยังรักฉันอยู่

“คุณอยากไปจากที่นี่ไหม ไปหาชาติใหม่สักถ้วยหรืออะไรก็ได้ที่คุณต้องการ” ฉันพูดจริงและจะทำตามนั้นจริงๆ นี่ยังจะเป็นอะไรได้ถ้าไม่ใช่ ‘รักอีกครั้งก็ยังไม่เป็นเธอ’ ตอนที่เห็นเขากว้างๆ ออกมาจากร้านหนังสือ ฉันก็เข้าใจแล้วว่าชีวิตตัวเองจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีก...ขอแค่เขาพาฉันไปด้วยไม่ว่าจะไปที่ไหนฉันก็ยอม

เขาเงยบงันอยู่หลายอึดใจจนฉันเริ่มใจเสียขณะเตรียมใจฟังเขาตอบ
ปฏิเสธว่าไม่

“ไปสิ” เขาตอบ

หลังจากนั้นสองเดือน เราก็ก้มันกันและแต่งงานในปีเดียวกัน ฉันไม่ใช่
คนชอบงานแต่งงานมาแต่ไหนแต่ไรและแขกสามร้อยคนที่พ่อแม่ชั้นเจย์เชิญมา
ร่วมงานเลี้ยงก็ทำเอาฉันโบกมือกลางนแต่งไปตลอดกาล แต่เราก็ผ่านพ้น
ประสบการณ์นั้นมาในฐานะคู่ข้าวใหม่ปลามันแสนชื่นมื่น เราหาอะพาร์ตเมนต์
และตกแต่งใหม่ เป็นบ้านจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำและมือค่ำวันขอบคุณพระเจ้า
ครั้งแรกของเรา เดินทางไปยังสถานที่แปลกใหม่ไม่ว่าภัตตาคารเปอร์โตริโก
ในย่านบร็อกซ์ที่อวดอ้างว่าเสิร์ฟพายเอ็มปานาดียาส*ที่อร่อยที่สุดในมหานคร
นิวยอร์ก หรือมุมไบเพื่อให้ครอบครัวฝ่ายพ่อของเขามีความสุขมั่งคั่ง...ทั้งหมดนี้
ล้วนเป็นการผจญภัยที่มีชั้นเจย์อยู่เคียงข้าง และแม่จิ้งหะกั่วเดินอันน่าตื่นตา
ตื่นใจจะพ่อน้ำลงเมื่อการเรียนเตรียมแพทย์เริ่มกินเวลาตอนกลางคืนกับ
ช่วงสุดสัปดาห์ของเขาไปทุกที แต่ก็ยังมีช่วงเวลาที่เขาชวนให้ตื่นเต้นเปี่ยมด้วย
โอกาสและสัญญาณที่สื่อถึงความรุ่งโรจน์

ตอนนั้นฉันไม่เคยอยากหนีไปจากตรงนี้เลย

อันหวนนึกถึงเรื่องนี้ระหว่างไปทำงานขณะที่คนขับรถคันหลังเริ่ม
บีบแตรไล่ราวคนคลั่งสติไม่ดี พอปรับสายตาที่เหม่อลอยมองถนนตรงหน้าให้
ชัดเจนก็ตระหนักว่ารถเบี่ยงออกนอกเลนไปนิดหนึ่ง แต่ใช้วาระฉันทันทีหลบไปอีก
ด้านของถนนเพราะกำลังส่งข้อความตอนขับรถสักหน่อย อย่างน้อยตัวเองก็
ไม่ได้เพื่อฝันว่ากำลังมีเช็กซ์แบบเร้าร้อนกับคนแปลกหน้าอย่างที่ฉันนึกเล่น ๆ

* เอ็มปานาดียาส (Empanadillas) พายทอดห่อไส้คล้ายกะหรี่ปั๊พ อาหารประจำชาติของชาวเปอร์โตริโก

ระหว่างเดินทางไปกลับที่ทำงานหรือระหว่างที่ทำเป็นมองดูสตรีวีซั่มเต้นบัลเลต์
หยองแหง

คนขับที่จีหลังฉันโฉบเข้าเลนถัดไปและชนู๊วกลางให้แวนหนึ่ง เนื่องจาก
อยากสาธิตความเป็นสายดำที่อ่อนนอกแข็งในมาตลอด ฉันจึงได้กลับด้วย
การโบกมือสวยๆ แบบนางงามก่อนพุ่งตัดหน้าเขาไป

ระยะทางขับรถจากบ้านไปสำนักงานฝ่ายพัฒนาที่อยู่สุดเขตอีกด้านของ
มหาวิทยาลัยแพทย์นั้นเพียงสามไมล์ แต่กลับต้องใช้เวลาลิบสองถึงยี่สิบนาที่
อันทรมานกรรมกว่าจะไปถึง ขึ้นอยู่กับว่าฉันออกจากบ้านตอนไหนและมี
การปิดถนนกี่เส้น ชันเจย์พร่ำบอกให้ฉันขี่จักรยานไปน่าจะเร็วกว่า และยังดีต่อ
สุขภาพด้วย ว่ากันตามตรง เขาอาจพูดถูกก็ได้ แต่ฉันกลัวการลัดเลาะฝ่าจราจร
ไปบนรถสองล้อนี้หา แถมยังไม่อยากให้คุณสามีสบโอกาสได้นอนกับผู้หญิงอื่น
หลังฉันโดนรถบรรทุกทับแบนติดถนนด้วย

แค่มีงานทำฉันก็รู้สึกขอบคุณแล้ว ฉันเตือนตัวเองแบบนั้นขณะเริ่ม
ขับตี่วงวนแคบลงเรื่อย ๆ ตลอดทางในอาคารจอดรถของเจ้าหน้าที่ จนแทบ
กลายเป็นโรคกลัวที่แคบอยู่แล้ว ทั้งที่เพิ่งแปดโมงเช้าสามสิบสองนาที่แท้ ๆ
แต่กลับไม่มีที่จอดเลย เหลือแค่ที่จอดสำหรับรถยนต์ไฟฟ้าเท่านั้น ฉันถอยรถ
ใช้น้ำมันของตัวเองเข้าไปจอดบนหนึ่งในช่องว่างเหล่านั้นและเขียนโน้ตหวัด ๆ
แผ่นหนึ่งอธิบายว่า ฉันวนรอบอาคารจอดแล้วแต่ไม่เจอที่ว่างจริงๆ และต้อง
ไปให้ทันประชุมตอนเก้าโมง

แค่มีรถขับฉันก็รู้สึกขอบคุณแล้ว ฉันกำลังคิดอย่างนั้นจังหวะที่ขึ้นส่วน
หนึ่งของที่ปัดน้ำฝนหลุดออกมาตอนฉันยกมันขึ้นทับกระดาดโซเน็ต ฉันถอน
หายใจ หยิบแถบยางขึ้นนั้นขึ้นจากพื้นลานและโยนขึ้นไว้บนฝากระโปรงหน้ารถ
เพื่อไว้จัดการทีหลัง...พຽ່ງนี้แล้วกัน! ฉันคิดในใจ นึกไปถึงหนังสือเรื่องกบกับ
คางคกที่อ่านให้ไมลส์กับสตีย์ฟังเมื่อคืนก่อนที่บอกว่า ไว้ค่อยทำพຽ່ງนี้!

ตอนเป็นเด็ก ฉันชอบที่หนังสือต่าง ๆ พาฉันเข้าสู่โลกอีกใบ แม่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว มนต์ขลังเหล่านั้นกลับไม่เลือนหายไป กบกับคางคกยังคงเป็นตัวละครจากหนังสือเด็กเล่มโปรดของฉันเหมือนเดิม เจนนี่ชอบพวกมันเช่นกัน ไม่ต้องแปลกใจเลย...เธอก็เป็นกบนั้นแหละสำหรับคางคกอย่างฉัน ย้ำเตือนว่าฉันต้องขอบคุณที่สารพัดสิ่งกวนใจฉันล้วนมาจากการตามส่องชีวิตเธอจาก *สวิตชิงส์* ซึ่งเป็นเว็บไซต์ของเธอเอง

เมื่อสัปดาห์ก่อนหน้านี้เองที่เจนนี่โพสต์ระบายความกลัดกลุ้มใจว่าอยากให้แมตต์กลับบ้านจากการเดินทางไปทำธุรกิจครั้งล่าสุดเสียที่ เธอโพสต์ข้อความนั้นพร้อมภาพตลก ๆ ของตัวเองที่กำลังมองกระจก สบผบนที่ตอนวัยรุ่นเธอเอาแชโลมเบบ็อยล์แทนที่จะเป็นครีมกันแดด เธอมักเกิดความคิดที่ก่อกวนจิตใจพวกนี้ทุกที่เวลาอยู่ตามลำพังนานเกินไป เธอว่า...

แต่หลังจากเตือนตัวเองว่าเธอรู้สึกขอบคุณที่แมตต์ทำงานในบริษัทร่วมลงทุนเล็ก ๆ...ซึ่งทำให้เขาเดินทางอยู่ตลอดอย่างน้อยครึ่งค่อนเดือน...แล้วนั้นแหละ เจนนี่ก็พลันตระหนักว่าไฉนเขียนดี ๆ มากมายบนเว็บของเธอเป็นผลจากการอยู่คนเดียวนาน ๆ จนเกิดความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ

ฉันไม่เคยรู้สึกอะไรแบบนั้นหรอก ก็ฉันเจย์ทำงานที่บ้าน (แล้วระยะหลังมานี้เขาก็ทำงานมากขึ้นกว่าเดิม ข้อนี้ฉันต้องยอมรับ) ช่วงเวลาเดียวที่ฉันได้อยู่ตามลำพังจึงเป็นตอนขับรถ ถึงอย่างนั้นประเด็นสำคัญก็เด่นชัดเจนอนุ๋นะ นั่นคืออย่างน้อยฉันก็ยังรู้สึกขอบคุณอยู่บ้าง เช่นอย่างวันนี้ ฉันก็แค่ต้องเตือนตัวเองว่ามีเหตุผลดี ๆ ที่คนสถิติสมประกอบคนหนึ่งจะลากร่างลงจากเตียงแต่ไปโท่ ใช้เวลาทั้งหมดที่ลืมตาตื่นทำตามความต้องการของคนอื่น และทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกวัน

จะเรียกว่าอะไรได้ ถ้าไม่ใช่ทาสรัก

“

“อรุณสวัสดิ์ เพนนี่”

ฉันยังไม่ทันได้เปิดคอมพิวเตอร์เลยตอนที่รัสส์บุกเข้ามาในห้องทำงาน แม้เป็นแค่ห้องทำงานขนาดเท่ารถหนูที่ไม่มีแม่น้ำต่าง แต่ก็นับได้ว่าหุ่ที่เดียว โดยเฉพาะตั้งแต่มีข่าวลือว่าอีกไม่นานเราต้องนั่งทำงานคู่กันที่โต๊ะยาวเพื่อจะได้ร่วมปรึกษาหารือกัน...หรือเพื่อความเป็นนิยายน้ำดีแบบไหนก็ตามที่มหาวิทยาลัยพยายามเซ็นแผนการริเริ่มลดต้นทุนล่าสุดออกมา

ถึงอย่างนั้น ตราบใดที่ฉันยังมีประตูห้อง ฉันก็หวังว่ารัสส์จะเคาะก่อนเปิดพรดพราดเข้ามาแบบนี้

“ผมไม่ได้อยากทำให้คุณตกใจ” เขาออกตัวพลางหย่อนก้นลงบนขอบโต๊ะ

ฉันจ้องเก้าอี้ตัวตรงข้ามอย่างบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าไม่พอใจ “ใครบอกว่าฉันตกใจ”

“เมื่อคืนทารกน้อยโยเยจนไม่ได้นอนหลับ” เขาถามไปอีกเรื่องขณะก้มมองฉัน เห็นที่ชาตินี้ฉันคงไม่มีวันเข้าใจว่าผู้ชายที่ใช้เวลาเล่นกลามสปีดาร์ลหลายชั่วโมงถึงปล่อยให้ชนจุมุโพลโดยไม่เลื้มให้เรียบร้อยได้อย่างไร รัสส์เป็นผู้อำนวยความสะดวกของฝ่ายพัฒนาทางการแพทย์...ตำแหน่งที่กำหนดขึ้นสำหรับเขา โดยเฉพาะหลังเจ้าตัวประท้วงเมื่อฉันได้เลื่อนขึ้นสู่ตำแหน่งเดียวกันก่อน อย่างไรก็ตาม เขาฉลาดเฉียบแหลมมีไหวพริบดี อีกทั้งเขายังสอนฉันไว้เยอะเกี่ยวกับศิลปะของการปิดจ๊อบ ที่เราหมายถึงการบริจาคเพื่อการกุศลที่มอบให้กับโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยและคณะแพทย์ ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงยอมทนกับพฤติกรรมตลกผิดของเขามาตลอด

“ไมลส์หกขบแล้วรัสเซลล์ เขาไม่ได้โยเยเสียหน่อย” ฉันตอบราวกับว่าลูกชายฉันที่ตอนเป็นทารกน้อยก็ยังไม่หลับสนิทดี พอถึงวัยประถมไม่ได้กลายเป็นเด็กที่มีอาการนอนไม่หลับและฉี่รดที่นอนเรื้อรัง ชันเจย์คิดว่าเป็น

เพราะฉันโอไมล์เกินไป แคมยังหาว่าฉันสร้างระบบรางวัลซึ่งลูกๆ จะได้รับความเอ็นดูและการเอาใจใส่เพื่อแลกกับการเลิกพฤติกรรมละเมอฝันที่นอน ฉันก็ไม่ว่าจะทำยังไงแล้ว...ฉันยังไมล์ไว้ในห้องนอน ให้ลูกนอนกลิ้งบนผ้าปูเปียกๆ จนถึงเช้าไม่ได้ แล้วฉันเจย์ก็เป็นคนหลับลึก กว่าเขาจะมีสติทำตัวเป็นประโยชน์ได้ ฉันก็ตื่นพาไมล์กลับขึ้นเตียงเรียบร้อยแล้ว

รัสส์มองฉันอย่างกังขา “ทำทางคุณดูเหนื่อย”

ฉันพึงหลังกับเก้าอี้เพื่อหลบลมหายใจวอลกลิ้งกาแพะของอีกฝ่าย “คุณรู้ไหมย่ำเวลาที่พูดแบบนี้ ก็เหมือนบอกว่าสภาพเขาดูไม่ได้เลย”

“ไม่ถึงกับดูไม่ได้ แต่คุณก็น่าจะหนักๆ ไปนอนโรงแรมสักคืนสองคืน”

ฉันจะไม่พูดแล้วกันว่าความคิดเห็นนี้ไม่เหมาะสมขนาดไหน “ฉันงานเยอะนะ แล้วตามหลักวันนี้ฉันกับคุณก็มีประชุมกันด้วย ว่าแต่เป็นไงบ้างล่ะ”

รัสส์ตบมือราวกับเพิ่งนึกได้จนฉันผงะ การอดนอนระยะยาวทำฉันขวัญอ่อนผวาว่ายอยู่สักหน่อย “จอร์จ แบลิตเนอร์เพิ่งโทรมา เขาอยู่แถวนี้พอดีเลยอยากแวะเข้ามาคุยด้วยพรุ่งนี้เช้า ซึ่งหมายความว่าเราจะต้องให้ใครสักคนเกลาแผนการบริจาคให้พร้อมก่อนถึงเวลานั้น ไม่ว่าจะเป็นความคิดริเริ่มทางการแพทย์ ผลกระทบที่เป็นไปได้ เรื่องราวของคนไข้แสนเศร้าเหล่านั้น... ทั้งหมดทั้งหมด ผมเขียนไว้แล้ว แต่บายนี้นี้ผมต้องปิดจ๊อบกับโรเซนบัมล์ คุณก็รู้ว่าเอเดรียนจัดการไม่ไหวแน่” เขาหมายถึงพนักงานเขียนคนหนึ่งของเราที่แค้นแค้นเตี้ยยังใช้เวลาร่างตั้งหลายวัน

“ฉันจัดการเอง” ฉันบอกเพราะฉันมักพูดแบบนี้เสมอเวลามีงานที่ต้องทำให้เสร็จอยู่ตรงหน้า

รัสส์ยิ้มแฉ่ง “โรคมะเร็งในเด็กนะแหล่งทำเงินชัดๆ...ผมพนันได้เลยว่าคราวนี้แบลิตเนอร์ยอมควักเป็นล้านแน่นอน แล้วคุณจะต้องขอบคุณผม”

“รัสเซลล์”

เขามองฉันอย่างคาดหวัง “หือ”

“ออกไปแล้วช่วยปิดประตูด้วย”

งานออกแบบนี้หมายความว่าเวลาทำงานในวันนี้ที่ลดลงกว่าที่คำนวณไว้ อีกทั้งยังเหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีในการเตรียมตัวสำหรับการประชุมตอนเก้าโมงเช้า กับโยนดาหัวหน้าของฉัน ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังล้วงมือถือจากกระเป๋าออกมาส่งข้อความหาเจนนี่

ช่วยจัดการให้จบแทนฉันก็

ปกติเจนนี่จะตอบกลับมาทันทีต่อให้ฉันส่งข้อความไปดึกดื่น แต่คราวนี้ใช้เวลาตั้งเกือบชั่วโมง กว่าจะได้รับข้อความจากเธอ

ทำไม่ได้จะ เพื่อนรัก

น่าะ ขอร้องละ มีลาได้ฟรีให้แก่วินัย สามเลยเอาถ้าเธอยอมช่วย

บนสวรรค์เขาไม่เสิร์ฟกาแฟกับ

พุดดิงอะ

จากนั้นฉันจึงเสริมว่า รัสส์เพิ่งเอาโครงการใหม่มาหย่อนโครมลงบนโต๊ะ ของฉันแบบปุบปับนะ

ผ่านไปอีกชั่วโมงกว่าเธอจะตอบกลับมา

เธอก็ลาออกสิ

ดูไม่เหมือนเจนนี่เลย ฉันฉันต้องตรวจให้แน่ใจว่าบทสนทนาได้ตอบนี้ ถูกต้อง ก็ใช่...ข้อความนี้มาจากเจนนี่

คนเราต้องมีวันหยุดทุกกันบ้างละ ฉันเตือนตัวเอง จากนั้นเขียนตอบไปว่า

ก็อยากอยู่

ซึ่งเธอตอบกลับมาว่า

อย่าแค่อยาก ถ้าเธอไม่มีความสุข ก็เปลี่ยนแปลงซะ

นี่ลึค้อยฟังเหมือนเจนนี่ผู้พรั่งพรูถ้อยคำสร้างแรงบันดาลใจออกมาอย่าง
ง่ายดายเหมือนที่บางคนท่องเนื้อหาในคัมภีร์ไบเบิลเป็นต้อยหอย แต่นั่นพูดไม่
ได้นะสิว่าเห็นด้วย การเปลี่ยนแปลงเป็นสิทธิพิเศษที่มีไว้สำหรับคนที่ไม่ต้องหา
อาหาร ที่פקอาศัย และประกันสุขภาพให้กับครอบครัว ฉันว่าป่านนี้เธอน่าจะ
รู้เรื่องนั้นแล้วละ

ฉันจ้องหน้าจอโทรศัพท์ที่สว่างโร่ เห็นรูปสตีวี่กับไมลส์เล่นสนุกบน
ชายหาดช่วงที่ครอบครัวเราไปเที่ยวด้วยกันครั้งก่อนเมื่อสองปีที่แล้ว ในใจนึก
สงสัยว่าควรจะต้องกลับไปยังไงดี เจนนีหวังดีนะ ฉันเตือนตัวเอง ว่าแล้วฉัน
เลยส่งสัญลักษณ์รูปหัวใจกลับไป จากนั้นก็วางมือถือไว้ข้างคีย์บอร์ดเพื่อจะได้
แอบอู้งานข้อความระหว่างทำงานได้

แต่แทนที่จะทำงาน ฉันกลับนึกภาพตัวเองอยู่ตรงหน้ามหาสมุทร เพียง
แต่ครั้งนี้ไม่ได้จินตนาการว่านั่งกินลมชมวิวยู่คนเดียว ทว่าอยู่กับสตีวี่ ไมลส์
และชันเจย์ ในจินตนาการนี้ ลูก ๆ ของฉันกำลังช่วยกันก่อปราสาททรายแทนที่
จะแข่งกันว่าใครจะหักแขนขาอีกฝ่ายได้ก่อนกัน ส่วนสามี่ของฉันผู้มีความสุข
และพอใจในชีวิต...หรืออาจแค่มีงานที่สร้างรายได้ก็พอละ...กำลังจ้องมองฉัน
จากผ้าเช็ดตัวปูหาดแบบที่ฉันเลือบเห็นแมตต์มองเจนนี่บ่อย ๆ

หรือจะพูดว่ามองด้วยความรักที่ฉันไม่ได้เห็นมาสักพักแล้วก็ได้

3

ชั้นเจย์โทร.มาก่อนห้าโมงเย็นเล็กน้อย ไม่กี่นาทิลหลังฉันลงมือเขียนแผนการบริจาคที่ต้องเสนอพรุ่งนี้เช้า ดูท่าแล้วคงไม่มีเวลาตรวจแก้สำนวน แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ฉันจะได้รอดพ้นไม่ต้องเจอการแก้ไขสุดระแค้นของหัวหน้าของฉัน ที่ค่านามหลายตัวถูกบังคับเปลี่ยนไปใช้คำที่หยาบหยาบประทับใจในโลกของโยลันดานั้นคุณถูกคาดหวังว่าจะใช้ตรรกะแก้ปัญหา เมื่อแก้ไขได้แล้ว ก็ส่งข้อความที่เป็นคำตอบไปให้เธอ

“ว่าไง” ฉันรับสาย “มีอะไรเธอ”

“แค่อยากเตือนว่าวันนี้คุณต้องไปรับลูก ๆ ที่ค่าย”

“เวรแล้ว”

“คุณลืมสินะ”

ฉันยังเกือบจำชื่อกลางของตัวเองไม่ได้อยู่บ่อย ๆ นับประสาอะไรกับเรื่องที่ต้องทำต่าง ๆ ที่ชั้นเจย์ไม่ได้เขียนไว้บนปฏิทินของครอบครัว “ใช่” ฉันสารภาพ “คุณพอจะไปรับแทนได้มั๊ย”

“ผมต้องไปแจมวง” สมัยวัยรุ่น ชั้นเจย์ฝันจะเป็นสตீวี่ เรย์ วอห์น* ฉบับหนุ่มอินเดียน ลูกสาวของเราจึงชื่อนี้ไงล่ะ และเมื่อไม่นานมานี้ เขาก็ไปรวมตัวกับวงดนตรีที่เล่นกันเองในโรงรถแถวบ้านซึ่งฉันเดาว่าเป็นความพยายามเหือกสุดท้ายที่จะไขว่คว้าวัยเยาว์ไว้อีกครั้งก่อนอายุย่างเข้าสี่สิบปี “จำได้มั๊ย”

* Stevie Ray Vaughan นักกีตาร์แนวดนตรีบลูส์ชื่อดังในยุค 80-90

ฉันอยากประชิดกลับไปเหลือเกินว่าฉันมีแต่ยุ่งกับการหาเลี้ยงครอบครัวไม่ให้จนกินเกลือ ไม่ได้เกาะติดกิจกรรมเพื่อความบันเทิงของเขาซะหน่อย ก็พอดีเหลือบเห็นเนื้อหาที่ฉันเพิ่งพิมพ์ลงบนหน้ากระดาษในโปรแกรมเวิร์ดเข้าซะก่อน เพราะหากไม่มีสามบรรทัดนี้ก็คงชาวโพลนว่างเปล่า และฉันหนีออกจากที่ทำงานตอนห้าโมงเย็น หยุดพักสำหรับอาหารค่ำและพาลูกเข้านอนละก็ ฉันคงได้ถ่างตาพยายามปั่นข้อเสนอที่ต้องยื่นพรุ่งนี้ให้เรียบร้อยถึงห้าทุ่มเป็นอย่างน้อยที่จริงฉันขอให้รัสส์ช่วยก็ได้ แต่เขาอาจออกไปตีกอล์ฟแล้วนะสิ ถ้าจำไม่ผิด เขากำลังเล่นเก้าหลุมหลังกับโยลันดา ว่าแต่ทำไมใครต่อใครถึงหาเวลาว่างได้กันทุกคนเลยละ

ฉันจวนจะสับสนด้วยความอัดอั้นตันใจออกมาแล้วตอนที่นึกได้ว่าสัปดาห์นี้เซซิลีเข้าค่ายกับไมลส์และสตีวี ให้เจนนีไปรับเด็ก ๆ แทนฉันได้นี่นา เธอจะต้องยอมช่วยแน่ “ฉันจัดการเอง ขอให้สนุกกับวงดนตรีของคุณนะ” ฉันบอกซันเจย์โดยไม่ตั้งใจให้แต่ละคำฟังดูขมขื่นมากนัก แล้วก็วางสายโดยไม่พูดอะไรอีก

จากนั้นจึงโทร.หาเจนนีจากโทรศัพท์ของสำนักงาน เมื่ออีกฝ่ายไม่รับก็ส่งข้อความไปบอกและหันกลับไปหาข้อเสนอต่อ แต่ห้าโมงสิบห้านาทีแล้วก็ยังไม่ได้รับข้อความตอบกลับจากเธอ ซึ่งหมายความว่าฉันน่าจะออกจากที่ทำงานตั้งแต่เมื่อเจ็ดนาทีก่อนเพื่อไปถึงค่ายหน้าร้อนของเด็ก ๆ ก่อนที่สองพี่น้องคู่นั้นจะเริ่มเก็บเงินคนละหนึ่งดอลลาร์ต่อหน้าที่ที่ฉันไปซ้ำ

ฉันอีเมลเอกสารที่หนึ่งเขียนอยู่ให้ตัวเอง คว่ากระเป๋าสะพาย สาวเท้าเดินแกมวิ่งออกจากห้องทำงาน ในใจก็ภาวนาขออย่าให้ใครมาเห็นเข้า เวลาเลิกงานจริง ๆ ของเราคือห้าโมงเย็น และแผนกก็ชอบอวดอ้างสิทธิประโยชน์ที่ชานานามกันผิด ๆ นี่นักหนาเมื่อมีการเปิดรับเจ้าหน้าที่ใหม่ ทว่าตั้งแต่ได้เลื่อนตำแหน่งบรรดาเพื่อนร่วมงานเป็นต้องมองฉันด้วยหางตาอย่างไม่ชอบใจถ้าเจอฉันกลับก่อนการโรงกะกลางคืน เรื่องนี้ทำให้ฉันนึกสงสัยบ่อย ๆ ว่าที่จริงแล้วฉันต้องการ

ชื่อตำแหน่งที่ฟังดูดีกับตำแหน่งอีกปีละแปดพันดอลลาร์มากแค่ไหน (สำหรับ
อย่างหลังนี่พอนับดูแล้ว ก็ไม่อยากจะบอกหรอกนะว่า ต้องการมากเลยละ)

ดูเหมือนรัสส์จะไม่ได้ตกเป็นเป้าโจมตีใดๆ บางทีอาจเพราะเขาเป็นผู้ชาย
หรือเป็นเพราะเขามีชีวิตที่โรยด้วยกลีบกุหลาบที่ได้ทุกอย่างตามต้องการมา
โดยตลอด...และส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนั้นเสียด้วย บางครั้งฉันก็อยากให้ตัวเอง
แบ่งอย่างเขาได้บ้างและประกาศออกไปดังๆ ว่า ฉันกำลังมีนัดที่สำคัญมาก
ทุกครั้งที่ออกจากตึก

พอไปถึงอาคารจอดรถสำเร็จโดยไม่เจอสายตาดังคำถามสักคู่เดียว
ฉันก็เริ่มใคร่ครวญว่าจะไปถนนเส้นไหนดีจึงจะไปถึงค่ายของลูกเรวี่ที่สุด

ตอนนั้นเองที่เพ็งนึกได้ว่า รถไม่อยู่ตรงที่จอดไว้เมื่อเช้า

ยังมีบริเวณอื่นอีกใช้หรือเปล่าที่ถูกกำหนดให้เป็นลานจอดรถยนต์ไฟฟ้า
สงสัยความเครียดจะทำให้เข็มทิศในหัวรวนไปหมดแล้ว แต่เมื่อมองเลย
กำแพงคอนกรีตไป ฉันก็เห็นป้ายเรืองแสงแวววาวของบาร์ขายปิกโกแชบหรือ
บัฟฟาโลวิงส์ที่เพื่อนร่วมงานของฉันชอบไปฉลองทุกงานวันเกิดและทุกครั้งที่
ใกล้ปิดการขอบริจาคได้...เหมือนเมื่อตอนเช้าไม่ผิดเพี้ยน

“เกิดเรื่องแบบนี้ไม่ได้นะ” ฉันโพล่งออกมาดังๆ ฉันรู้หรอกว่าการพูด
คนเดียวทำให้ดูเหมือนคนบ้า แต่เป็นนิสัยปกติของฉัน ซึ่งบอกเป็นนัยว่าฉันควร
ห่วงสุขภาพจิตของตัวเองมากกว่าจะแยแสว่าฉันดูเป็นยังไงในสายตาของคนอื่น

“เกิดเรื่องอะไรไม่ได้” รัสส์เดินควงกุญแจรถด้วยปลายนิ้วออกมาจาก
ลิฟต์ เขาหยุดกึกและเอียงคอไปด้านข้าง “อ้าว เป็นอะไรนะเพนนี่”

อย่าร้องไห้ ฉันบอกกับตัวเอง ฉันจะไม่ร้องไห้ ไม่ร้องเด็ดขาด...
ฉันรู้ลึกถึงน้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาจากหางตา จนต้องรีบปาดทิ้ง “คุณน่าจะ
ออกไปตีกอล์ฟแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ติดประชุมอยู่นะ” เขาบอก “ตกลงว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณเธอ”

“รถฉันหาย” ฉันตอบ

“เอ่อ เรียกอุเบอร์ได้ไหมล่ะ” รัสส์ฉีกยิ้มให้ฉัน “คุณรู้ว่าอุเบอร์คืออะไรใช่ไหม?”

“นี่ไม่ใช่เวลาเล่นมุกนะรัสเซลล์ ฉันไปปรับลูกข้าแล้ว แอมรดยังมา...” ตอนนี้อยู่เมื่อรถเก๋งคันเก่าที่กระโปรงรถหลังจะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ของฉันไม่อยู่ในช่องจอดอีกต่อไป ฉันก็มองเห็นป้ายบนผนังที่ระบุชัดเจนว่ารถยนต์ที่ไม่ใช้ไฟฟ้าจะถูกลากไปไว้ที่อื่นโดยเจ้าของรถต้องเป็นผู้จ่ายค่าดำเนินการ “โดนลากไปอีก และ...” ฉันต้องรีบหยุดไว้แค่นั้น เกือบไปแล้วไหมล่ะ เกือบหลุดปากระบายเรื่องหนักใจสารพัดให้ผู้ชายที่ไม่น่าเห็นใจใครอย่างตานี้ฟังไปแล้ว

แต่แล้วฉันก็ดันเกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมา ยอมรับเลยว่าไม่ใช่ความคิดที่ดีนักแต่ฉันมีทางเลือกไม่มาก และยังไม่มีความพร้อมแล้วด้วย “รัสเซลล์ ช่วยขับรถไปส่งที่ได้มั๊ย”

ถ้ามีใครเห็นสีหน้าของเขาคงต้องคิดว่าฉันขอให้เขาขับข้ามรัฐไปส่งแน่ “ผมสายแล้วเนี่ย”

“ฉันรู้ แต่เรื่องนี้สำคัญจริง ๆ ฉันต้องไปปรับลูกที่ค่ายและไม่มีเวลารออุเบอร์ ถ้าฉันไม่รีบก่อนหกโมงล่ะก็ ฉันต้องเจอกับเรื่องน่าปวดหัวทั้งเอกสารและค่าปรับ ที่ฉันจะยิ่งเขียนแผนบริจาคเสนอแบลิตเนอร์ซ้ำไปอีก ดีไม่ดีอาจทำไม่เสร็จก่อนเขาแะมาพรังนี้เช้าด้วย”

คราวนี้รัสส์จ้องมองฉันเหมือนฉันกำลังโน้มตัวพาดกำแพง ชูจะกระโจนลงไปเป็นกองละๆ บนทางเท้าต่อหน้ากลุ่มคนที่กำลังแหะปึกโก๋ทอดเป็นอาหารค่ำเดาว่าทำทางกับน้ำเสียงของฉันคงฟังดูบ้าดีเดือดนิดหน่อยจริง ๆ นั่นแหละ “ก็ได้” เขาปิดบังสีหน้าที่ไม่เต็มใจไม่มีดลยลสักนิด “บอกมาแล้วกันว่าคุณต้องไปที่ไหน”

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกว่าการขอให้รัสส์ช่วยนี้เป็นสุดยอดตัวอย่างของความโง่เลย แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการตัดสินใจอันชาญฉลาดที่สุดของฉันในวันนี้ด้วย “อยู่ห่างไปประมาณยี่สิบนาทีก่อน” ฉันบอกก่อนล้วงมือถือออกจากกระเป๋าและส่ง

คำภาวนาครั้งสุดท้ายขอให้เจนนีโทร.กลับมาหาฉัน

แต่เธอก็ไม่โทร.มา

“ถ้าแถวนั้นแค่สิบนาทีก็ถึงแล้ว” รัสส์พูด ชี้กุญแจรีโมตไปทางรถเก๋งสีดำที่เพิ่งลงน้ำยาเคลือบเงาแวบ มีเสียงบีบดังขึ้นที่รถ “ที่อยู่เลขที่อะไร”

ฉันบอกรัสส์และทิ้งตัวลงบนเบาะนุ่มหยุ่นของที่นั่งผู้โดยสารด้วยความรู้สึกผืนดินๆ แต่ก็โล่งอกพอกัน การเลื้อมองข้างหลังแวบหนึ่งยืนยันว่าเบาะหลังของเขาแคบมากจนไม่น่าผลิตขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกสบายแก่สิ่งมีชีวิตใดๆ ได้เลยฉะนั้นไม่ต้องนึกถึงเด็กเล็กสองคน แต่นั่นไม่สำคัญเพราะเมื่อไปถึงค่าย ฉันจะโทร.หาซันเจย์อีกรอบ หรือเจนนีอาจอยู่ที่นั่นแล้วก็ได้ ตอนนี้สิ่งเดียวที่ฉันต้องทำคือไปถึงตัวลูกๆ ให้ได้ก่อน

“ไม่ใช่จีพีเอสเหรอ” ฉันถามเมื่อเขาพุ่งไปบนถนนสายรองเส้นหนึ่งก่อนเลี้ยวราดเข้าถนนอีกเส้นอย่างปุบปับ ฉันอยากบอกเขาให้ระวังเด็กพุ่งตัดหน้ารถอย่างไม่คาดฝัน ฉันกังวลเรื่องแบบนั้นอยู่ตลอด...แต่ก็ไม่พูดอะไรออกไปได้แต่মনใจว่าตัวเองคอยดันเท้าตะเบรกไว้

“ผมคนเมืองนี้ จำได้มั้ย” รัสส์ถาม เขาเติบโตที่นี่และตั้งใจจะไม่ย้ายไปอยู่ที่ไหนทั้งนั้น “คุณเองก็ใช่เนะ ก็น่าจะรู้เส้นทางลัดบ้างสิ”

ฉันเป็นคนเมืองนี้แล้วจริง ๆ จังเธอ สตีวีจะครบแปดขวบในฤดูใบไม้ร่วงนี้ซึ่งหมายความว่าเราอยู่ที่นี้มา...เจ็ดปีแล้ว

บ้านชั้นเดียวที่มีหน้ามุขเก๋ๆ สไลด์คราฟต์สแมนบังกะโลพราเลื่อนผ่านหน้าต่างรถจากหลังหนึ่งไปยังอีกหลัง แล้วก็อีกหลัง มันนานขนาดนั้นจริงๆ เธอเนีย ในทางทฤษฎีฉันไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นปัญหากับการที่เราอาศัยอยู่ในมิดเวสต์นานเกือบเท่าอยู่นิวยอร์ก ทว่าในความจริงนั้นไม่ใช่แค่ทุกปีที่มีการอยู่ที่นี้ให้ความรู้สึกเหมือนกับว่าตัวฉันที่เป็นก่อนมีลูกค่อยๆ หายไป...แม้ว่าเรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว แต่ฉันไม่มั่นใจว่าตลอดหลายปีนี้มีความหมายอะไรกันแน่ ความหมายของมันคือสิ่งนี้ใช่ไหม นี่คือเป้าหมาย เหตุผล ผลรวมเบ็ดเสร็จ

ทั้งหมดยี่สิบปีของการตัดสินใจแบบคนโตๆ ไข่หรือเปล่า

“ถึงแล้ว” รัสส์เอ่ยขณะเทียบรถจอดหน้าอาคารศูนย์ชุมชนก่ออิฐที่
เด็กๆ มาเข้าค่ายฤดูร้อนโดยมีแม่ของซันเจอร์เป็นผู้บริจาคเงินอุดหนุนเพื่อให้
ลูกชายใช้เวลาดูแลลูกๆ น้อยลง ซึ่งแม่สามีฉันมองว่าเป็นหน้าที่ของผู้หญิง
นั่นก็คือลูกสะใภ้ของฉัน “ใช้เวลาเก้านาทีกี่ครั้งเอง ยินดีที่ได้มาส่ง”

“ขอบคุณ ฉันติดที่นี่คุณครึ่งหนึ่ง” ฉันบอกพลางดันตัวขึ้นจากเบาะอ่อน
นุ่มที่นั่งแล้วจมลงไปแล้ว

“ใช้คืนด้วยล่ะ” รัสส์ตะโกนกำชับไล่หลัง แต่ฉันวิ่งผ่านประตูบานคู่เข้าไป
แล้ว นาฬิกาที่แขวนอยู่ผนังล็อบบี้บอกว่าฉันมาถึงโดยมีเวลาเหลืออีกตั้ง
หนึ่งนาทีก่อนจะทำเอาฉันเกือบอภัยให้รัสส์ที่มีดมือชกให้ฉันต้องรีบแผนบริจาคเสนอ
แบลิตเนอร์มาทำ

ชัยชนะช่วงแสนสั้น “แม่เอะมาช้า!” ไมล์สตะโกนขณะโถมตัวเข้าใส่ ฉัน
อ้าปากค้าง ลมหายใจพุ่งออกจากปอดเมื่อถูกหน้าผากเล็กๆ กระแทกใส่ท้อง
เข้าอย่างจัง

“แม่หายไปไหนมา” สตีวีร้องถามเสียงเล็กๆ อู้อี้มาจากใต้โต๊ะที่เจ้าตัว
กำลัง...แอบใช้ไหม หรือหาเศษเหลือๆ ของมือเที่ยงที่อาจจะหล่นอยู่ ไม่รู้สิ
คงได้แต่เดาละนะ

“แม่ไม่ได้มาช้า” ฉันบอกสองแสบที่ไม่ลำนึกถึงความลำบากของแม่เลย
เมื่อฉันหายใจเอาอากาศที่เพิ่งโดนไมล์สรีดออกจากปอดกลับมาได้แล้ว “แม่มา
ตรงเวลาแล้วนะ ก็แม่ทำงานอยู่นะ” ก็เหมือนวันอื่น ๆ ทุกวันนั้นแหละ ยกเว้น
วันนี้ที่แม่ต้องออกมาเร็วหน่อยเพราะพ่อของลูกมัวแต่ใช้ชีวิตสุดเหวี่ยงอยู่ไถ่แล้ว

ฉันกำลังต้อนลูกสองคนไปหาเสื้อผ้ากับกล่องใส่อาหารที่พวกเขาทิ้งเกลื่อน
กลางเหมือนโดนพายุถล่มอยู่ข้างใต้ชั้นวางที่ทำเป็นช่องเล็ก ๆ สำหรับเก็บของ
ตอนนั้นเองถึงรู้ว่าแม่เด็กหญิงอีกคนกำลังนั่งสูดจุมจุมร้องไห้กระซิกๆ อยู่บนเบาะ
ตรงมุมห้อง...และหนูน้อยคนนี้ก็ไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นเชลซีนั่นเอง

“เซส” ฉันร้องเรียก “แม่ของหนูไปไหนล่ะจ๊ะ”

ดวงตากลมโตสีฟ้าฉ่ำน้ำตา เด็กหญิงสูดจมูกก่อนตอบ “ไม่รู้ค่ะ”

“โอ้ๆ ไม่เป็นไรนะ” ฉันปลอบขณะคุกเข่าลงข้างๆ หนูน้อยแล้วยกมือขึ้นลูบหลัง

“อย่าโดนตัวเด็กค่ะ” เสียงร้องห้ามของเจ้าหน้าที่ประจำค่ายที่ชื่อขึ้นต้นด้วยตัวออบี...บางทีอาจเป็นบริตทานี หรือเบก้า...ดังมาจากอีกฟากของห้อง

“เธอเป็นลูกสาวของเพื่อนสนิทฉันเองค่ะ” ฉันชี้แจง

“ขอโทษด้วยนะคะ แต่มันขัดกับนโยบายของค่ายเราจริงๆ ค่ะ มีแค่ผู้ปกครองกับเจ้าหน้าที่เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้สัมผัสตัวเด็กได้โดยตรง”

แม้ค่อนข้างมั่นใจว่าฉันคือคนแรกที่อยู่ในเอกสารติดต่อฉุกเฉินของเซซิลี ซึ่งทำให้ฉันไม่ใช่ก็เหมือนใช่ผู้ปกครองของเด็กหญิง แต่การโต้เถียงกับเจ้าหน้าที่ไม่ช่วยให้ได้อะไรขึ้นมา ยิ่งไปกว่านั้นเจนนีจะโอบเข้ามารับเซซิลีในอีกไม่กี่วันที่นี่และให้ฉันกับลูกๆ อาศัยรถเธอกลับบ้าน

“ไม่โดนตัวเลยค่ะ” ฉันรับคำ ชูมือทั้งสองขึ้นราวกับผู้ต้องสงสัยก่อคดีอาชญากรรม ก่อนขยิบตาให้เซซิลีที่ฝืนยิ้มออกมาได้เล็กน้อย “ให้น้า สตีวี และไมลล์อยู่กับหนูก่อนจนกว่าแม่มาติ๋มยจ๊ะ” พอฉันถามอย่างนั้น เซซิลีก็พยักหน้า

เรานั่งลงบนพรมและอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ตามด้วยอีกเล่ม จบเล่มที่สามก็ยังไม่มီးวของเจนนี ฉันโทรหาเธออีกรอบแต่ก็ยังไม่รับสาย ฉันจึงส่งข้อความหาซันเจย์ บอกว่าเราอยากให้เขามารับและให้โทรกลับมาหาฉันทันที

ยี่สิบนาทีก็แล้ว ทางค่ายฤดูร้อนและฉันต่างไม่มีใครติดต่อเจนนีหรือแมตต์ได้เลย ลับดาห์นี่แมตต์อยู่บ้าน ฉะนั้นเขาอาจกำลังประชุมหรือโทรศัพท์เจรจาเรื่องสำคัญอยู่ก็ได้

แต่เจนนีอยู่ที่ไหนล่ะเนี่ย เธอลืมใช้หรือเปล่า รูปแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อไม่กี่เดือนก่อน แต่เจนนีไม่เหมือนฉัน ปกติแล้วเธอไม่ต้องให้ใครมาคอยเตือนเกี่ยวกับกิจวัตรต่างๆ อย่างรับลูกหรือ เธอติดเชื้ออีโคโลจน